

Maade, som jeg nu agter at fremsætte den, antager jeg dog, at Bestjylland vilde kunne berolige sig noget derved, hvis der vistes Smødekommunen fra Regjeringens Side. Vi huske Alle, at der nu skal bygges en Bane fra Silkeborg til Herning; men der kommer til at ligge et Stykke fra Herning over til Bestbanen. At Silkeborg-Herningbanen ikke faar nogen videre stor Betydning for Landet i det Hele taget, før den er forbunden med Bestbanen, vil vistnok Enhver erkende, og det er det, som efter min Mening maa ske sent eller tidlig. Man maa erindre sig, at man endnu ikke er begyndt at bygge paa Banen fra Silkeborg til Herning, og at der med Hensyn til Betingelserne for denne Banes Bygning og Drift allerede er begyndt at herse Livul, før man er kommen saa vidt, at man skal til at bygge den. Der er ved denne Sag Noget, som muligvis kunde lette Banenettets Fuldbendelse til Fordel for Staten, hvis der blev grebet ind i Tide, og jeg vil derfor tillade mig at rette det Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister, om Regjeringen ikke, naar der var et Skridt, som kunde gøres paa Jernbaneebetet, til Fordel for Bestjylland og til Fordel for Staten, ved en betimelig Indgriben vilde være til Sinds at komme Bestrebelse i Møde i den Retning. Jeg tror ikke, at Noget privat vilde anlægge dette Stykke Bane fra Herning til Skjern, eller hvortil det nu skulde være; jeg er ikke saa sanguin, at jeg skulde antage dette, men det vil vist til Syvende og sidst blive Staten, som vil komme til at anlægge dette Stykke Bane. Naar dette imidlertid sker, kommer der til at ligge et Stykke privat Bane imellem to Stykker Statsbaner med særlig Drift og maasse endog med forhøiede Takter for det private Stykke Bane. Jeg tror, at det vil berede Regjeringen mange Bænseligheder, hvis Forholdet kommer til at stille sig saaledes; men jeg tror paa den anden Side, at naar Regjeringen viser sig noget smødekommende med Hensyn til det Tidspunkt, da den Del af Banen, som nødvendigvis maa komme til, og som først — kan jeg gjerne sige — giver Banen fra Skanderborg til Herning nogen virkelig Betydning for Staten og ikke blot for den enkelte Egn, kunde maasse Bestjylland føle sig mindre brøstholden. Paa den anden Side kunde Statskassen derved rimeligvis ogsaa komme til at lide færre Tab, og der kunde beredes os færre Forlegenheder end dem, vi nu trues med. Det vilde være aldeles urimeligt, om jeg nu vilde forlange Svar herpaa af den høitærede Minister; jeg kan godt forstaa, at han under disse Omstændigheder ikke kan give det; men jeg skal henstille til Ministeriet at tage under Overveelse, om der ikke f. Ex. ved en Overenskomst angaaende Dvertagelsen af Banen fra Silkeborg til Herning til et tidligere Tidspunkt, end der er fastsat i Loven, skulde kunne træffes en Foranstaltning, som var til Gavn for Bestjyberne og til Gavn for Statskassen. Derfor kommer der til den Tid, da Hovedspørgsmaalet om

Forholdet lige over for Regjeringen og over for Entreprenørene kommer til at foreligge, vilde vist Smødekommunen fra Regjeringens Side, spaa jeg, at Belovelse og Billighed rimeligvis vil være endnu stærkere her i Thinget, end den under andre Omstændigheder vil blive. Dette er kun en Henstilling til den høitærede Minister, som jeg naturligvis ikke nu kan forlange noget Svar paa. Jeg vil kun tillade mig, at jeg, at det forekommer mig, at Forespørgerne have haft god Grund til at fremkomme med deres Forespørgsel for at faae dette Spørgsmaal bragt paa en klarere Fod til Beroligelse for den store Mængde af vore Medborgere, som med en saa stor Vængsel have ventet, at den vedkommende Bane skulde være bleven færdig. Jeg skal, som sagt, ikke indlade mig paa de Dplysninger, der ere fremkomne fra de forskjellige Sider. Efter det, der nu er fremstillet af den høitærede Minister, faae det formelig ud, som om Regjeringen havde været i sin fulde Ret (Indsigelse). Jo, saaledes ser det ud; men jeg vil ikke tillade mig at dømme derom; vi maa ogsaa høre den anden Part. Sligt maa undersøges, og det anderledes, end det er blevet undersøgt indtil dette Dieblis (Verg: Det behøves ikke!). Dette er min Anskuelse; og hvis jeg f. Ex. nu skulde have afgivet min Stemme med Hensyn til denne Sag, vilde jeg for mit Vedkommende have sat mig ganske anderledes ind deri, end der har været Anledning til, da der kun foreligger en Forespørgsel. Altsaa siger jeg, at denne Forespørgsels Fremkomst vil have sin gode Nytte for alle Vedkommende, og den kan maasse tillige foranledige, at Regjeringen kan faae en Fornemmelse af, at der dog er Noget at gøre godt overfor Bestjylland, hvilket muligt kan ske paa en saadan Maade, at det ogsaa kan være til Statens Gavn. Forsaa vidt som Regjeringen kan komme til denne Anerkendelse, tror jeg ogsaa, at det er i dens egen Interesse, at den gjør Skridt i denne Henseende.

Boffen: Overfor den høitærede Indenrigsministers Udtalelser er der allerede faldet et Svar fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (H. Nielsen), som jeg ganske kan støtte, og navnlig gjælder dette Spørgsmaalet om Ministeriets Ansvar overfor den Stilling, som Regjeringen indtog i 1870—71. Jeg veed meget vel, at den nuværende høitærede Conseilspræsident ved tidligere Udtalelser har søgt at vælte Ansvaret over paa den daværende Finansminister, men det er dog utvivlsomt, at han bærer Broderparten af Ansvaret for det Forhold, hvori Indkomstskatten den Gang blev fallet, og det skal derfor paa ingen Maade lykkes ham at vælte Ansvaret for den politiske Opfattelse, som den Gang foresandtes, bort fra den daværende Indenrigsminister. Han udtalte sig nemlig saavel under Finanslovens 1ste som under dens 2den Behandling med en Varne,